

[Haustrup Clemmensen.]

langsiget planlægning er så afgørende og så betydningsfuld, er det naturligvis en ejendommelig situation, at repræsentanter for godt 50 pct. af vælgerne bestandig år efter år skal stå i en skarp strid med repræsentanter for knap 50 pct. af vælgerne, navnlig hvis disse knap 50 procents repræsentanter har specialiseret sig i at sige nej både i tide og i utide. Jeg opfordrer derfor meget indtrængende til, at denne folketingsssamling vil vise et virkeligt samarbejde mellem regeringspartierne og socialdemokratiet og naturligvis også gerne socialistisk folkeparti.

Den tid er i hvert fald forhåbentlig forbi, da landets største parti i realiteten var lammet af lutter irriteret og bitter fornærmelse over, at vælgerne ikke rigtig påskønnede 14 måneders socialistisk styre. Man kan bygge en politik op på mange ting, men i hvert fald ikke på at være fornærmet på vælgerne i årevis.

Den tid er forhåbentlig også ved at være forbi, må i hvert fald dog være på afstand, da socialdemokratiet og socialistisk folkeparti i deres politik næsten var domineret af en jalousipræget bejlens til den lille, brogede venstrefløjs vælgerskare, således at man ganske kom til at savne proportioner i det politiske arbejde og mistede klarheden over, hvor befolkningens store flertal i virkeligheden var at finde.

Den socialdemokratiske, bredt favnende ordfører var for lidt siden så venlig at sige til forsvarsministeren, at der var plads. Det er selvfølgelig rigtigt, og jeg går ud fra, at det er den gamle socialdemokratiske „Danmark for folket“ og Oskar Hansens gode tanker fra dengang, der også står hr. Per Hækkerup i sindet. Jeg erindrer om, at der i den sang ikke blot stod, at der var plads for os alle, men at det blev tilføjet: „Plads for alle, der vil“. Det må være nødvendigt, at socialdemokratiet og som sagt også gerne SF ikke blot viser, at de vil have en plads, hvor de politiske afgørelser skal træffes, men også, at de vil noget, står for synspunkter og har mod og mandshjerte til at indgå de kompromiser, som folkestyret i virkeligheden bygger på.

Jeg tror altså, det er nødvendigt også under denne åbningsdebat at fastslå, at der i hvert fald på en række ganske afgørende og væsentlige områder er bred enighed i det

danske folketing, måske lige med undtagelse af den yderste, yderste venstrefløj.

Jeg er overbevist om, men jeg synes alligevel, det er naturligt at understrege det, at vi er enige om, at kun demokratiske midler skal anvendes. Det er en ganske klar ret i et folkestyre, at man kan demonstrere for alle mulige og såmænd også næsten umulige synspunkter og standpunkter. Men disse demonstrationer skal foregå på ordentlig måde, og det skal ikke være voldsmetoder, der anvendes. Det må være naturligt at understrege, at det er det folkevalgte parlament og ikke gadens parlament, der skal regere i landet. Det kan ikke være således, at de, der er bedst til at kaste brosten, eller de dygtigste fabrikanter af molotovcocktails, skal dominere stærkere end andre. Det må være ideernes bærekraft og ikke voldsmetoder, der her bliver afgørende.

Det kunne måske også være rigtigt at understrege, at den tolerance, som den yderste venstrefløj altid kræver for sine egne standpunkter, er forenet med en så rygende intolerance over for alle anderledes tænkende, at det virker afskrækkende på enhver meningsudveksling. Der er grund til ikke at hidse sig op og blive ved med at diskutere disse ting uge efter uge og måned efter måned, men blot fastslå, at der skal være orden i et demokrati, og fremhæve de uhyggelige eksempler fra 1930'erne på, hvordan det går i denne verdensdel, hvis det er gadens parlament og ikke folkestyrets organer, der har magten i landet.

Jeg vil gerne i den forbindelse på mit partis vegne give udtryk for respekt for den indsats, ordensmagten har gjort på disse områder. Det er ikke på nogen måde nogen misundelsesværdig opgave, politiet har skullet løse, men den skulle løses. Det kan da godt være, at der også på dette område er begået fejl fra en og anden politimands side. Der skal da i hvert fald gode nerver til, når man er klar over, hvad adskillige politifolk har været ude for i denne situation. Disse fejlgreb skal selvfølgelig ikke tolereres, men skal behandles på den måde, som andre fejlgreb skal behandles på i et folkestyre, men jeg er overbevist om, at vi alle skylder politiet tak for det arbejde, det har gjort, og det kalder dårligt nok på smilet, men snarere på forargelsen, når nogle fortæller så sent som i går fra denne talerstol, at omtrent hoved-